

盾の勇者の成り上がり^①

アネコユサギ
Aneko Yusagi

MFブックス

Harmadik fejezet: Egy hősi értekezés

A számunkra előkészített szobában túldíszített ágyak voltak elhelyezve. Mindenki leült és a fegyverüket közel tartva, szórakozottan néztek maguk elé, miközben ellenőrizték a státuszukat.

Vetettem egy pillantást az ablakra. A nap már rég lenyugodott, ami azt jelenti, hogy rengeteg időt töltöttünk a leírások olvasásával.

Rendben, lássunk neki. A Legendás Fegyverzetek nem igényelnek karbantartást. Erőteljesek és strapabírók a maguk módján. A fegyver anyaga úgy épül fel, hogy reakcióba lépjen az őt forgató hős szintjével és bármely szörnyeteggel, ami fel van jegyezve a fegyverkönyvben.

Úgy tűnik, hogy a fegyverkönyv tartalmazza a Legendás Fegyverzet összes formáját, amivé képes átalakulni. A fegyver ikonjára rálépve, meg lehet nézni a pajzsomhoz rendelt fegyverkönyvet. Megnyitottam.

Bipp!

Gyorsan felugrott egy ablak, ami teljesen kitöltötte a látómezőmet és fegyverikonok sorait láttam benne. Úgy tűnik, hogy jelenleg egyik sem elérhető frissítésre. Hm, mit látok? Bizonyos pajzsok fejleszthetőek, így idővel egyre erősebbé válhatnak.

Megvan. Olyan ez, mint az online játékokban a készségek és fegyverek szintlépése. Azt írja, hogy a készségek elsajátításához fel kell oldanom a pajzs rejtett hatalmát. Valamilyen szinten tényleg olyan, mint valamiféle játék.

„Hé! Ez olyan, mint egy játék, nem gondolod?”

Úgy tűnt, hogy a többiek is elolvasták a segítő menüket. Egyikük válaszolt is a kérdésemre.

„Mint egy játék? Azt hiszem valóban az lehet. Ismerek párat, amik hasonlóak, mint ez.” - mondta Motoyasu, hatalmas önteltséget árasztva magából.

„Mi?”

„Igen, az egy elég híres online játék. Nem hallottál róla?”

„Ööö, nem. Pedig az otakuk keménymagjához tartozom.”

„Még sohasem hallottál róla, Naofumi? Úgy hívják, hogy Emerald Online.”

„Nem ismerem. Mi az?”

„Naofumi, játszottál már ezelőtt online játékkal? Nagyon híres!”

„Nem, csak olyan cuccokkal, mint Odin Online vagy Fantasy Moon Online. Ezek is elég ismertek.”

„Még sohasem találkoztam velük korábban. Biztos kisebb címek vagy valami.”

„Micsoda?”

„Mi?”

„Nem tudom, hogy mire akarsz kilyukadni. Ez nem olyan, mint egy online játék, sokkal inkább egy konzolos cím.”

„Motoyasu, Itsuki, mindketten tévedtek ebben. Ha valamihez hasonlítanom kell, akkor ez egy VRMMO.”

„Esélytelen. Gondoljuk végig egy pillanatra. Ha feltesszük, hogy egy online játékban vagyunk, akkor valamivel irányítani is kell. Egérrel vagy egy kontrollerrel.”

Ren kételkedve nézett Motoyasura az elméletét hallva, és ő is becsatlakozott a beszélgetésbe.

„Egér, vagy kontroller? Milyen ősrégi játékokról beszélünk? Napjainkban nem minden online játék VRMMO?”

„VRMMO? A virtuális valóság MMO-ra gondolsz? Hagyd ezt a scifi szart. Te is tudod, hogy a technológia még nem áll készen ilyesmikre.”

„Mi?!” - Ren szinte felkiáltott meglepetésében.

Visszagondolva, ő volt az első közöttünk, aki rájött, hogyan kell használni a státusz mágiát. Úgy tűnik, tisztában van vele, mit csinál. Lehet, hogy többet tud, mint amennyit elmond.

„Öhm, elnézést. Mind úgy gondoljátok, hogy ez olyan, mint egy játék. Megkérdezhetem, hogy mi volt a címük ezeknek a szoftvereknek?”

Itsuki felemelte a kezét és gyorsan válaszolt: „Brave Star Online, Emerald Online.”

Én szólaltam fel következőnek. „Nem tudom. Tényleg még mindig egy játék világában lennénk?”

Arra én is gondoltam, hogy kicsit tényleg hasonlít rá. De tényleg bekerülhettünk egy olyan játékba, amit egyáltalán nem is ismerünk vagy hallottunk róla?

„Értem. Az én szemszögemből ez egy konzolos játékra emlékeztet, amit úgy hívnak, Dimension Wave.”

Mindegyikünk más játékot említett, ami ezt a világot bemutatathatná.

„Várjunk egy percet. Próbáljuk összegyűjteni, amit biztosra tudunk.”

Motoyasu a kezébe temette a fejét és igyekezett megnyugtatni minket.

„Ren, az a VRMMO, amiről beszélsz, pontosan ugyanaz, amit mi is mondtunk, igaz?”

„Igen.”

„Itsuki, Naofumi, ti is értitek, hogy miről beszél?”

„Azt hiszem; bár úgy hangzik, mint valami scifiből vett játék.”

„Talán olvastam valami hasonlóról egy light novelben.”

„Rendben. Ez minden, amit tudok én is. Oké, akkor, Ren. A játék, amit megemlítettél, a Brave Star Online is, egy VRMMO?”

„Á, igen. Így hívják azt a VRMMO-t, amivel játszottam. Az univerzuma nagyon, de nagyon hasonlít erre a világra.”

Az alapján, ahogy Ren beszélt a VRMMO-ról, a technológia mindennaposnak számított neki. Úgy tűnik, hogy a számítógépek képesek beolvasni a felhasználó agyhullámain. Ezáltal lehetővé teszi a játkosnak, hogy közvetlenül belevesse magát a virtuális világba.

„Oké. Ha ez igaz, Ren, akkor a világodban, ahonnan jöttél, vannak hasonló játékok, mint amiket mi említettünk? Akár a múltban?”

Ren megrázta a fejét. „Csak hogy tudd, elég jól informáltnak tartom magam a játékok történelme terén, de még sose hallottam hasonlóakról sem, mint, amikről ti beszéltek. De, azok a címek, amiket felhoztatok... biztosak vagytok benne, hogy viszonylag jól ismertek?”

Motoyasuval egyetértően bólintottunk.

Ha mindegyikünk olyan sokat tud az online játékokról, mint gondoljuk, akkor lehetetlennek kell lennie, hogy nem tudunk semmit arról, amiről a másik beszél. Ha az időt nézzük, és azt feltételezzük magunkról... hogy elterjedt játékokat hoztunk fel, akkor is. Hol lehet a hiba?

„Rendben, akkor tegyünk fel néhány általános kérdést. Meg tudjátok nevezni a jelenlegi miniszterelnököt, igaz?”

„Persze.”

„Oké, mondjuk ki egyszerre.”

Gulp.

„Masato Yuda.”

„Gotaro Yawahara.”

„Enichi Kodaka.”

„Shinego Ichifuji.”

Mind elcsendesedtünk.

Sosem hallottam ezekről a nevekről. Még a történelemkönyvekben sem. Összehasonlítottuk az internetes kifejezéstárunkat, híres internetes oldalakat és elterjedt játékokat. Egyikünké sem stimmel. A végén úgy tűnt, hogy senki sem osztozkodott egy referencián sem.

„Úgy látszik, hogy mindenki különböző Japánból érkezett.”

„Valóban. Nem tudom elképzelni, hogy ugyanonnan jöttünk volna.”

„Azt hiszem ez azt jelenti, hogy mindegyikünk egy más-más párhuzamos világban található Japánból származik.”

„Először arra gondoltam, hogy más korszakokból jöttünk, de a tapasztalataink nem egyeznek meg, így ez ki van zárva.”

Mindezek ellenére volt egy közös pontunk: otakuk vagyunk. Ennek kellett jelentenie valamit.

„Ha ez a helyzet, akkor úgy tűnik, hogy mind a négyünket különböző okokból és különböző módon hoztak ide.”

„Nem érdekel a haszontalan fecsegés. Tényleg szükséges, hogy ezeket a közös dolgokat kitárgyaljuk?”

Ren úgy beszélt, mintha ő lenne a legmenőbb személy a szobában és ezt mindenki tudomására akarta hozni.

„Éppen hazafelé tartottam az iskolából, mikor balszerencsémre rossz időben voltam rossz helyen és egy gyilkossági ügybe keveredtem. Legalábbis erről beszéltek a városban akkor.”

„Aha.”

„Egy jó barátommal voltam. Arra emlékszem, hogy megmentettem, a bűnözőt pedig letartóztatták.”

...Ren gyengéden megdörzsölte az oldalát, miközben mesélt.

Ki akartam gúnyolni. Miféle hősnek képzele magát, hogy megmentette a legjobb barátját? Inkább megtartottam a véleményemet magamnak.

Gondolom azt akarja mondani, hogy elkapta a rosszfiút, de ő oldalba szúrta harc közben. Ezek szerint ő olyan fajta srác, aki meg nem történt dolgokkal szeret dicsekedni. Rögtön megbízhatatlannak akartam bélyegezni... és mégis, ő a megidézett hősök egyike. A legkevesebb, amit tehetek, hogy meghallgatom.

„Különben is, mielőtt bármit megtudhattam volna, itt ébredtem fel.”

„Jól hangzik. Nagyon menő, nem gondolod? Megmenteni a legjobb barátodat meg minden.”

Még nagyobb távolságtartással reagált a bókomra. Jól van akkor.

„Rendben, azt hiszem én következek.” - mondta Motoyasu, miközben félénken magára mutatott.

„Nos... akkor, egyszerűen fogalmazva... van egy néhány barátnőm.”
„Biztos voltam benne.”

Valamiért egy törődő báty érzetét kelti. Sőt érezni lehetett a kisugárzásán, hogy népszerű a lányok körében.

„És akkor...”

„Túl sok volt egyszerre, ezért leszúrtak vagy hasonló?”

Mondta Ren, magában nevetve.

Motoyasu tágra nyitotta a szeméit meglepettségében és bólintott.

„Ja... A nők félelmetesek.”

„Francokat!” Nem tudtam időben visszafogni magam, és elnyomni a haragomat. Így azon kaptam magam, hogy belekötöttem. Ezek miatt simán meghalhattak volna... vagy várjunk csak; talán már meg is történt. Vajon így került ide?

De, várjunk... Itsuki a szíve fölé helyezte a kezét és beszélni kezdett.

„Most én jövök. Hazafelé tartottam az előkészítő iskolából. Éppen átkeltem az úton, mikor hirtelen a sarokról egy dömper fordult be teljes sebességgel. És akkor...”

Megint, mindenki elcsendesedett.

Tehát, szinte biztos, hogy elütötte a teherautó... Milyen szomorú vég...

Egy pillanat... nem vagyok kakukktojás ebben a szituációban?

„Uh... Tényleg arról fogunk beszélni, hogy kerültünk ide?”

„Nos, már arról beszélünk.”

„Értem. Akkor... ha megbocsátotok. A könyvtárban lapozgattam egy könyvet, amit még sosem láttam előtte, és mielőtt észrevettem volna, itt tértem magamhoz.”

És elcsendesedtek.

A tekintetük, melyet rám szegeztek, olyan hűvös volt, mint a jég. Mit akar ez jelenteni? Szerencsétlenségek közepette kellett volna idekerülnöm, hogy a csapat részese lehessenek? Mind a hárman suttogni kezdtek egymás között, így nem hallottam, mit mondanak.

„Igen... de neki... pajzsa van.”

„Tudom... Motoyasu, te is?”

„Igen...”

Kezdttem úgy érezni, hogy gúnyt űznek belőlem. Itt az ideje a témaváltásnak.

„Rendben, akkor feltételezhetjük, hogy mindenkinek van valami jó ötlete arról, hogyan is működik ez a világ?”

„Persze.”

„Mérget vehetsz rá.”

„Azt hiszem, vágom.”

Nos, akkor... álljunk meg egy pillanatra! Én vagyok az egyetlen amatőr itt?! Ez szívás.

„S...Srácok, elmondanátok, hogy mit érdemes tudnom a harcról ebben a világban? Nem voltak játékok ott, ahonnan jöttem.”

Ren összehúzott szemöldökkel bámult rám. A tekintete ismét jegessé vált. „Megtanítom az alapokat.” A hatalmas mosollyal az arcán teljesen szavahihetetlennek tűnik. Rátette a kezét a vállamra és beszélni kezdett.

„Először csak az általam ismert játékról, az Emerald Online-ról fogok beszélni... de, te csak egy 'pajzsos' vagy. Alapvetően az a feladatod, hogy megvédd az embereket.”

„Hm.”

„Nincsenek magas szintű pajzsosok, mert ott már használhatatlanok.”

„Neee!”

Nem akartam ezt hallani. Mi van a haláljelentésekkel? Azt akarják mondani, hogy nekem befellegzett? Kösz, nem!

„Mi a helyzet frissítésekkel? Nincsenek hozzá?”

Például... hogy kiegyensúlyozzák az osztályomat?

„Nincsenek. A játék rendszere és tábora miatt, ezt az osztályt elég korán eltemették. Ez nem sok jót tartogatott. Azt hiszem, még azt is tervezték, hogy törlik az osztályt...”

„Gondolom, nem tudok váltani, igaz?!”

„Nos, hogy szoktak osztályt cserélni? Halállal.”

„Akkor nem tudom megváltoztatni?”

„Nem, a játék sosem engedné, hogy egy másik képességfára válts.”

Micsoda?! Tényleg a leggyengébb osztálynál ragadtam le a játékban? A kezemen levő pajzsra néztem és gondolkoztam. Tényleg ennyire komor lenne a jövőm?

„Mit gondoltok srácok?” - kérdeztem Rentől és Itsukitól, de mindketten elfordultak tőlem.

„Sajnálom...”

„A játék...”

Ne! Tehát tényleg én húztam a rövidebbet? A saját sorsomon nevetve néztem magam elé, és láttam hármukat a szemem sarkából. Mindannyian a játékról folytattak mély értekezést.

„Mi a helyzet a földrajzzal?”

„A nevek különböznek, de úgy tűnik, hogy a térkép megegyezik. Ha a térkép ugyanaz, akkor nagy valószínűséggel a szörnyek elosztása is hasonló lehet.”

„A legjobb vadászterületek eltérnek minden egyes fegyver esetén. Hogy biztosra menjünk, mindenki máshova menjen.”

„Így van. A hatékonyságra kell törekednünk.”

Eleget tudnak a játékról, hogy kitaláljanak valami csalást? Kezdett úgy kinézni a helyzet. Hé, van egy ötletem. Ha az osztályom annyira gyenge, akkor csak rájuk kell hagytatkoznom, hogy támogassanak.

Rengeteg lehetőségünk van. Még, ha gyenge is vagyok, csak a csapattal együtt kell harcolnom és a kapott tapasztaláspontoknak köszönhetően szintet lépek. Egy másik világban vagyunk, miért nem ragadjuk meg a kötelékeinket és harcolunk testvérekként? Így kellene ennek működnie, nem?

Ha lenne egy vagy két lány a csapatban, akkor lennének a dolgok tökéletesek. Ha egy pajzsos vagyok, akkor nem kell harcolnom. Csak meg kell védenem a bajtársaimat. A világomban nagyon nincs lehetőségem lányokkal találkozni, de itt lehet másként alakul.

„Hmm... Így jó lesz. Azt akarom mondani, hogy egy teljesen új világban vagyunk! Még ha nem is tartozok a legerősebb karakterek közé, biztos vagyok benne, hogy valamit kitalálunk.”

Úgy néztek, mintha valami szánalmas dolgot bámulnának... vagy, legalábbis, azt hiszem, én voltam a tekintetük célkeresztjében. Ha hagynám, hogy ez megzavarjon, akkor halálra lennék ítélve, még mielőtt elkezdné. Különben is, a védelemre specializálódtam, és ez nem egy játék. Csak meg kell szabadulnom a különleges pajzsomtól és szereznem kell egy fegyvert helyette.

„Rendben, akkor csináljuk!” - Rákényszerítettem magam, hogy egy kis lelkesedést mutassak.

„Hősök, előkészítettük az étket számotokra.”

Mi ez? Úgy tűnik, hogy egy kellemes vacsorának nézünk elébe.

„Szép.”

Kinyitottuk az ajtót és a kísérlőnk elvezetett minket a lovagi étkezdébe megvacsorázni.

Olyan volt, mint valami fantasy film. Egy hatalmas kastély ebédlője! Egy hosszú asztal volt a közepén megterítve mindenféle étellel.

„Egyetek, amit csak megkívántok.”

„Micsoda? Azt hiszem, a vár lovagjaival fogunk enni.” - motyogta Ren magában.

Hogy panaszkodhat valaki így a vacsora miatt? Milyen modortalan.

„Félreérted. Ez az étel csak nektek lett elkészítve. A lovagok addig nem jöhetnek be, míg jól nem laktál.” – mondta a kísézőnk.

Jobban megnéztem a harsány tömeget, akikről azt feltételeztem, hogy vendégek. Kiderült, hogy ők elsősorban csak szakácsok. Azt hiszem ez azt jelenti, hogy mi négyen magasabb rangúak vagyunk, mint a vár lovagjai.

„Köszönöm. Együnk akkor.”

„Igen.”

„Essünk neki.”

És ezzel megkóstoltuk az új világ fogásait. A kulináris élvezetek nem azt nyújtották, mint amire számítottam, de nem is gusztustalanok. Nem volt egy olyan harapnivaló sem, amit ne tudtam volna leküldeni a gyomromba.

És mégis, ami úgy nézett ki, mint egy omlett, olyan íze volt, mint egy narancsnak. Rengeteg betevő hasonlóan furcsa íz kombinációval rendelkezett, ami sose illett volna össze abban a világban, ahonnan jöttem.

Befejeztük az evést és egyre álmosabbak lettünk visszaúton a szobánkba.

„Szerinted van fürdőjük?”

„Nos, úgy tűnik, mintha a középkorban lennénk. Kádjuk talán van.”

„Ha nem kérsz fürdőt, kötve hiszem, hogy felajánlanak egyet.”

„Azt hiszem, kihagyom ezt az egy napot.”

„Igen, én is fáradt vagyok, és a kalandjaink holnap kezdődnek. Jobban járunk egy kiadós éjszakai alvással.”

Mindenki helyeselt Motoyasu javaslatára, és elmentünk az ágyunkhoz. Mind a négyen, köztük én is, nagyon izgatottak voltunk a következő nap közeledte miatt. Mégis gyorsan állomba zuhantunk. A kalandjaink holnap kezdődnek!